Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII Nr. 36 (768) ★ joi 8 septembrie 1960 ★ 8 pagini 30 bani

Pentru triumful cauzei păcii

Voi mame!
învățați pruncii voștri
înainte de cuvîntul mamă
înainte de cuvîntul pîine
cuvîntul pace!

Din primii ani de școală, de cînd ați început să desprindeți înțelesul slovelor, la început în abecedar, apoi în cărți și reviste, alături de porumbelul alb ați deslușit cuvîntul PACE.

Pentru pacea lumii luptă astăzi milioane și milioane de oameni, un adevărat front al păcii în fruntea căruia se află măreața patrie a lui Lenin, Uniunea Sovietică. In primele rînduri ale acestei lupte, alături de celelalte țări socialiste, pășește cu hotărîre poporul nostru condus cu înțelepciune de Partidul Muncitoresc Romîn. Nenumărate sînt acțiunile întreprinse de țara noastră pentru întărirea și menținerea păcii în lume. Ca o încununare a acestor acțiuni, în zilele de 30 și 31 august, cel mai înalt sfat al țării noastre, Marea Adunare Națională, s-a întrunit în sesiune extraordinară pentru a discuta problemele situației internaționale și politica externă a Republicii Populare Romîne. Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la această sesiune, reprezintă năzuințele de pace ale întregului nostru popor pașnic, constructor entuziast al unei vieți luminoase.

„In strînsă unire cu celelalte țări ale lagărului socialist — spune **tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în raport** — Republica Populară Romînă militează activ pentru micșorarea încordării internaționale, pentru promovarea principiilor de coexistență pașnică, pentru zădărnicirea oricăror uneltiri ale cercurilor imperialiste agresive, pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale și statornicirea unei păci trainice în lume".

Astăzi, mai mult ca oricînd, problema preîntîmpinării unui nou război se pune cu o deosebită intensitate. Impotriva războiului se ridică ca un zid puternic voința hotărîtă a popoarelor de a apăra pacea. Tehnica militară a ajuns la un asemenea nivel, încît folosirea armelor rachetă și a bombelor nucleare într-un eventual război ar aduce omenirii jertfe și distrugeri incomparabil mai mari decît cele aduse de toate războaiele trecute. In raportul său, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej înfierîndu-i pe ațîțătorii la un război atomic, spune: „Numai oamenii care și-au pierdut mințile pot împinge astăzi lucrurile spre un război catastrofal". **Dar asemenea oameni, iresponsabili în fața omenirii există: ei pun mai presus de orice profiturile uriașe pe care le storc din industria de război. De aceea vigilența poporului nostru — ca și a tuturor popoarelor iubitoare de pace, — va fi mereu trează față de uneltirile cercurilor agresive îndreptate împotriva păcii. Reacțiunea imperialistă nu se împacă de fel cu succesele obținute de puternicul front al păcii. Ea luptă cu îndîrjire pentru a torpila orice acțiune menită să micșoreze încordarea internațională și primejdia unui nou război. Cele mai reacționare pături ale burgheziei monopoliste fac totul pentru a continua cursa nebunească a înarmărilor. Propunerile Uniunii Sovietice pentru dezarmarea generală și totală însă, s-au bucurat de aprobarea unanimă a oamenilor cinstiți din lumea întreagă, și au stîrnit furia dușmanilor păcii. Realizarea dezarmării generale și totale — visul milenar al oamenilor pașnici — ar duce la înlăturarea războiului din viața societății. Pentru acest scop nobil, pentru apărarea vieții oamenilor, pentru ca toți copiii lumii să nu mai cunoască ororile unui nou război, luptă hotărît poporul nostru alături de celelalte popoare ale lagărului socialist. Astăzi, forțele păcii au devenit atît de puternice încît pot să stăvilească acțiunile războinice ale imperialismului. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej arată că:** „Stă în puterea popoarelor nu numai să preîntîmpine războiul ci să și asigure făurirea unei societăți fără arme, fără războaie".

De-o mare importanță sînt acțiunile concrete întreprinse de țara noastră pentru îmbunătățirea situației internaționale. Intregul nostru popor a primit cu entuziasm propunerile guvernului țării noastre de a înscrie pe ordinea de zi a celei de-a XV-a sesiuni a O.N.U. a unui punct privind „Acțiuni pe plan regional în vederea relațiilor de bună vecinătate dintre statele europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite", **precum și a unui punct privind** „Măsuri pentru promovarea în rîndul tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare". **Aceste propuneri reprezintă o contribuție prețioasă la întărirea păcii și demonstrează lumii întregi dorința hotărîtă a poporului romîn de a apăra pacea, de a sădi în conștiința tinerei generații ideile nobile ale păcii. Cu nestăvilită bucurie și recunoștință au primit și au aprobat în numeroase adunări oamenii muncii din patria noastră hotărîrea Marii Adunări Naționale ca delegația țării noastre la a XV-a sesiune a O.N.U.** să fie condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, fiu iubit al poporului nostru, luptător neobosit pentru cauza păcii. **Sîntem siguri că delegația țării noastre, avînd în fruntea sa pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, va aduce o contribuție de seamă la rezolvarea celei mai arzătoare probleme a zilelor noastre, dezarmarea generală și totală, apărarea păcii în lume.**

Citești bucuria pe fețele lor luminoase. Acestea sînt manualele ce le vor primi gratuit cei din clasele I a a VII-a

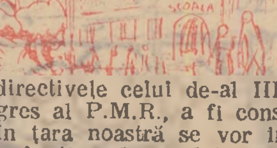
La început de an școlar

Zilele trecute, unul din reporterii gazetei noastre s-a adresat tovarășului **Justin Sănuceanu** inspector al secției de învățămînt al Sfatului popular al raionului Vatra Dornei, cu rugămintea de a răspunde unor întrebări referitoare la deschiderea noului an școlar.

— Pentru noul an școlar, în raionul Vatra Dornei, se vor da în folosință noi localuri de școală. Puteți să ne spuneți cîteva din satele și comunele ai căror copii vor învăța în școli noi?

— Da. In toamna acestui an, în satele raionului nostru se vor inaugura cîteva noi localuri și săli de clasă. La Pîrîul Lat, comuna Broșteni, de pildă, se va da în folosință o școală nouă, cu sală de festivități, săli de clasă mari, luminoase. In luna octombrie a.c. la Panaci se va inaugura noul local al școlii de 7 ani. Aci, în centrul raional, în oraș la Vatra, se va inaugura noul local al școlii medii. Localul va avea 16 săli de clasă, laboratoare, sală de educație fizică, bibliotecă...

Săli noi de clasă, o mică parte din cele 15.000 prevăzute

de directivele celui de-al III-lea Congres al P.M.R., a fi construite în țara noastră se vor inaugura în timpul anului ce vine și în multe alte sate ale raionului nostru.

— Pentru generalizarea învățămîntului de 7 ani, ce anume acțiuni s-au întreprins în raionul Vatra Dornei?

— Vă voi răspunde scurt. In unele comune, unde nu erau școli de 7 ani, de pildă la Crucea, Coșna, Poiana Stampei ș.a. — se vor înființa școli de 7 ani. Și, deși raionul nostru e un raion cu sate de munte — (iarna e foarte greu să te deplasezi dintr-un sat într-altul) — totuși un număr foarte mare de copii absolvenți ai clasei a IV-a, vor păși anul acesta pragul clasei a V-a.

...Cînd am plecat, la secția de învățămînt sosise o nouă veste: toate cele 5 școli din comuna Broșteni — ca și cele din Poiana Stampei, Crucea, Coșna ș.a. recepționaseră noul mobilier școlar: catedre noi, bănci noi, table noi.

Aveți grijă de ele, copii!

EMIL EMANOIL

HARNICIE

BACĂU. Mulți pionieri din oraș au muncit în vara acestui an alături de lucrători la diferite construcții. Cei peste 200 de pionieri de la Școala de 7 ani nr. 8 au ajutat la construirea a șase săli de clasă și a unui laborator al școlii lor. La școala de 4 ani din cartierul Izvoare cei 45 de pionieri ba chiar și cei mici, din clasele I-a, a II-a au dat o mînă de ajutor la mărirea școlii lor cu încă două săli de clasă. La fel pionierii de la Școala de 7 ani nr. 4 și 6 au efectuat multe ore de muncă patriotică la construirea unor noi laboratoare.

Un mare ajutor au dat pionierii din Bacău la construirea unui local nou de școală ce va fi dat în folosință în toamna acestui an. Nu departe de centrul orașului, pe o stradă laterală, cu cîteva luni în urmă, era un șir de case vechi și mititele. In luna martie aici au început lucrările noului local de școală. Afară era încă frig și zăpada nu se topise pe unele locuri dar acest lucru nu i-a oprit pe harnicii pionieri să vină și să ajute la demolare. Rînd pe rînd, pionierii și școlarii din orașul Bacău veneau aici să ajute lucrătorilor. Construcția școlii s-a ridicat văzînd cu ochii.

Lucrările s-au terminat. Școala e impunătoare: cu 16 săli de clasă, laborator, holuri spațioase, încălzire centrală. Mobilierul e nou, la ferestre perdele și ghivece cu flori. Școala medie nr. 3 e acum în sărbătoare. Ea își așteaptă cu drag oaspeții.

MARIA NEGREA

Buni gospodari

Ora era tîrzie așa că în școală nu se mai afla nici un pionier. Cu toate acestea vizita noastră n-a fost zadarnică. Priviți, ne-au invitat tovarășele de serviciu Maria Radu și Maria Bălănescu. La curățenia făcută în aceste clase ne-au ajutat și prietenii noștri, pionierii. Ușa se deschise ușor, fără zgomot — o reparase pionierul Ștefan Muscă din clasa a VI-a A. In clasă totul strălucea de curățenie, băncile șterse de praf, spălate, aranjate. Dușumelele ca și ferestrele erau „lună". Cine le-a făcut pe toate acestea? Ar trebui să dăm foarte multe nume pentru că în școala de 7 ani din Alexandria a fi bun gospodar, a păstra și a ajuta la făcutul curățeniei, în școală, în clasă, este un obicei a fiecărui pionier. Maria Ilie, Mihai Dincă, Constantin Dragomir sînt doar cîțiva din numeroșii pionieri care au aranjat clasele, au făcut pavoazarea, au stropit florile de la ferestre și cele din grădinița din fața școlii.

Zilele trecute, au sosit lemne de foc. Tovarășele Bălănescu și Radu cărau lemnele în magazie, le aranjau. Erau obosite.

— De-ar fi zi de tabără, ne-ar fi ajutat copiii...

Și parcă răspunzînd acestui gînd au apărut pionierii. Ce se întîmplase? In drum spre piață, Marcela Dumitrescu a trecut prin fața școlii. A văzut lemnele, a văzut pe tovarășele de serviciu și hotărîtă s-a îndreptat spre casa primului coleg. Mobilizarea s-a făcut în grabă, așa că peste o jumătate de oră, toți pionierii cărau lemne, le stivuiau.

Pentru începutul anului școlar, pionierii pregătesc noi surprize — lozinci, ghirlande de flori, cadouri pentru cei care pentru prima dată vor păși pragul școlii, elevii clasei I-a. Pînă atunci vă rugăm să păstrați acest secret: e doar o surpriză...

CRISTINA ANDREI

Din viața pionierească

In ajutorul activului pionieresc

Ajutați la pregătirea deschiderii anului școlar

Mai sînt 7 zile pînă cînd pionierii și școlarii vor trece porțile larg deschise ale școlilor împodobite de sărbătoare.

Un început de an școlar ca în mulți ani, și totuși, cît de deosebit. Pînă acum elevii soseau la școală cu ghiozdanele doldora de caiete, creioane, penițe și mai ales de... cărți. Cărți multe pe care le plăteau părinții. Anul acesta elevii din clasele I-a — a VII-a vor găsi pe băncile în care vor învăța un an de zile, toate manualele de care vor avea nevoie în timpul anului școlar. Este un nou dar, care arată nemărginita grijă a partidului și guvernului patriei noastre față de voi, copiii.

Activul pionieresc trebuie să vegheze ca la gazeta de perete a unității de pionieri să fie oglindit acest lucru. Articolele scrise de cei mai buni pionieri, să arate că datoria tuturor pionierilor și școlarilor este de a învăța tot mai bine, pentru a răsplăti astfel grija ce le-o poartă Partidul Muncitoresc Romîn, că ei sînt datori să păstreze și să îngrijească cît mai bine manualele școlare — acest avut obștesc ce le-a fost dat spre folosință.

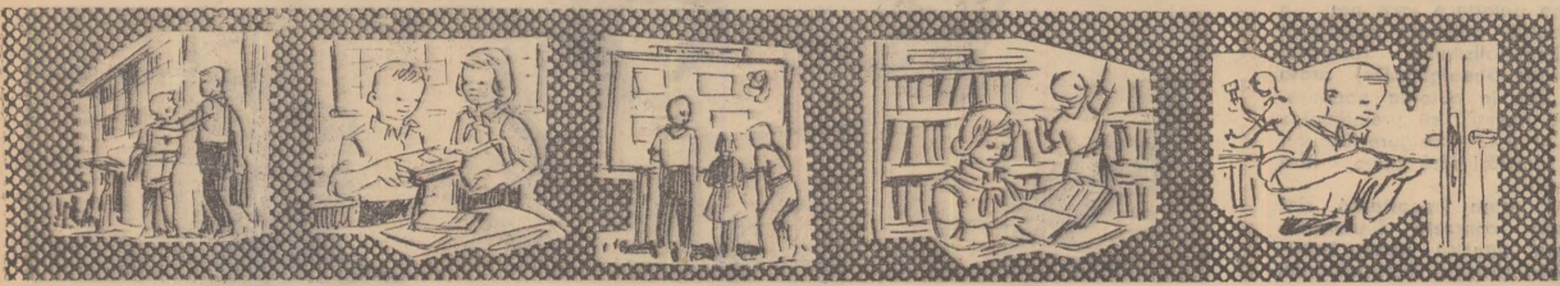
Unii dintre elevi vor trece anul acesta pentru prima dată porțile școlii. Dar de la prieteni, de la frații și surorile lor mai mari ei au aflat multe despre școală, despre pionieri. Acestor copii, pionierii de mîine — activul pionieresc trebuie să le pregătească o primire deosebit de caldă, prietenească. Pionierii să-i facă să simtă că vor găsi în ei întotdeauna cînd vor avea nevoie un sprijin puternic — ca în niște adevărați prieteni.

Chiar din primele zile de școală veți avea mare nevoie de biblioteca școlii. Cărțile din bibliotecă nu sînt însă toate la fel de curate și de îngrijite. Este bine ca voi, activul pionieresc, să luați inițiativa organizării unui colectiv format din pionierii și școlarii cei mai pricepuți, care să se ocupe în aceste zile de cărțile din bibliotecă.

La fel și de cărțile pe care voi veți învăța. Învelirea cărților care sînt cel mai mult folosite, lipirea celor rupte sau chiar legarea unora dintre cărțile desfăcute nu este o treabă prea grea dar este foarte necesară și folositoare. Puteți, de asemenea forma un colectiv care să se ocupe cu repararea și curățirea materialului didactic. Din acest colectiv este bine să facă parte mai ales acei care au participat în timpul anului la cercurile de tîmplărie, tinichigerie, mîini îndemînatice etc. Nu trebuie uitat, bineînțeles, ajutorul pe care pot să-l dea pionierii la curățenia școlii, a sălilor de clasă, la amenajarea camerii pionierilor, la repararea unor lucruri mici din școală ca; sonerii, clanțe de uși, bănci, cîrligele de la fereastră, cuiere și altele.

Acestea sînt în prezent doar cîteva din sarcinile ce stau în fața activelor pionierești.

Pentru rezolvarea lor activul pionieresc nu trebuie să muncească singur ci să atragă un număr cît mai mare de pionieri și școlari din rîndul celor mai pricepuți și mai harnici.

Despre cei mari și... cei mici

Ștefania Vișan e președinta unității de pionieri de la Școala de 7 ani din comuna Steorfăneasa. De cum apare în curtea școlii sau pe uliță, cei mici se și strîng pe lîngă ea. Fiecare are o întrebare, fiecare vrea să-i arate cîte ceva. Și ea le răspunde cu drag, la toți. De altfel și alți pionieri se poartă tot atît de bine cu cei mici. Deunăzi, Anghel Bulumac stătea la umbra unui pom și răsfoia un carnețel. Cum l-au văzut, Floarea Peleanu și Maria Coară din clasa a II-a s-au și apropiat de el. In carnețel erau scrise cîntecele învățate în tabăra de la Curtea de Argeș. Acum le recitea...

— Hai, aduceți-i și pe ceilalți și să învățăm un cîntec frumos, le-a propus Anghel.

Deseori pionierii stau de vorbă cu cei din clasa I-a, a II-a, și le vorbesc despre însemnătatea cravatei roșii, despre activitatea pionierească — adunări, excursii, vizite în întreprinderi. In vara aceasta la vizita pe care au organizat-o la G.A.C. „Steaua roșie" pionierii i-au invitat și pe cei mici. Cît de mîndri erau aceștia pășind alături de pionieri...

Mai sînt puține zile pînă la începerea noului an școlar. Cei mai buni dintre școlarii ce vor împlini 9 ani, vor fi primiți în organizația de pionieri. Pînă atunci ei se străduiesc să se poarte ca niște adevărați pionieri. Zilnic îi poți întîlni alături de pionieri în școală, pe ogoarele gospodăriei colective, participînd la excursii sau serbări. Sub îndrumarea atentă a pionierilor ei se pregătesc pentru ca și pe pieptul lor să fluture mîndră cravata roșie.

G. KELNER

Ajutoare de nădejde

Inainte de-a intra în comuna Ghimpați, raionul Răcari, treci un pod peste micul rîuleț Colentina. Aci, pe malul stîng, în 1957 a luat ființă gospodăria agricolă colectivă „Răscoala 1907".

De la intrarea în sediul gospodăriei ni se înfățișează o imagine obișnuită, a muncilor agricole de toamnă. Căruțe din care se descarcă floarea-soarelui, recoltată de pe cele cîteva ha, sfeclă de zahăr și altele. Alături de cei vîrstnici sînt și mulți pionieri. Majoritatea fii de colectiviști. Ei au venit în aceste zile să-i ajute pe frații și părinții lor. Printre aceștia iată-l pe Stelian Marin din clasa a V-a descărcînd de zor floarea-soarelui din căruță. Alături de el e și Elena Gh. Lemnaru tot din clasa a V-a. Amîndoi au avut numai note bune în clasa a IV-a, pe care au absolvit-o cu succes. Și pe Mircea Gheorghe, din clasa a IV-a împreună cu alții cam de aceiași vîrstă, i-am văzut ajutînd pe colectiviști. Ei și au ales o muncă după puterile lor. Scutură semințele de pe „pălăriile" de floarea-soarelui care, așa cum se văd, sînt numai una și una.

— Cantitatea de ulei va fi foarte mare, ne spune tovarășul Constantin Dumitru, brigadier. Dar pentru că am intrat în vorbă să vă mai spun și altele despre pionierii noștri. Ei au mai ajutat și la muncile de vară. De pildă, au plivit 3,05 ha orz; 5 ha grîu; 3 ha fasole; 3 ha sfeclă de zahăr. Pionierii ne ajută — continuă să ne povestească comunistul Dumitru Constantin — la toate muncile, începînd de primăvara pînă toamna. Ajutorul lor ne este de folos și ajută la întărirea și îmbogățirea gospodăriei noastre colective.

GR. MUȘAT

Foto 1. Pionierii ajută la descărcatul florii-soarelui.

Foto 2. Pionierul Stelian Constantin curăță sfecla de zahăr după îndrumările date de brigadierul colectivei.

Mici naturaliști

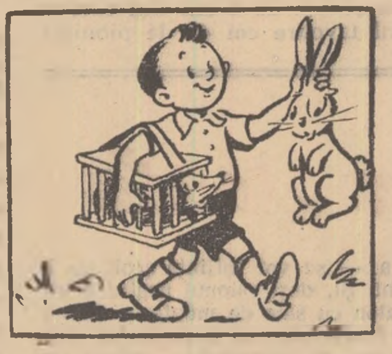
Trecătorul străin de aceste locuri se oprește în drum și privește cu admirație frumusețea grădinii. Fiecare plantă e parcă altfel. Varza e atît de mare de abia o poți ține în mîini, roșiile, fasolea și ardeii la fel. După ce a văzut toate acestea, privirea i se oprește pe niște plăcuțe pe care sta scris numele plantei, al detașamentului.

— Va să zică aici e lotul pionierilor, se dumirește el. Bună recolta. Intr-adevăr, pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Cucuieți, raionul Roșiorii de Vede au un lot școlar foarte bine îngrijit. Incă din primavară, îndrumați de către tov. profesor de științe naturale, Dumitru Popa, ei au lucrat pămîntul după cele mai bune metode agrotehnice. Arătura s-a făcut în adîncime, au întrebuințat îngrășăminte naturale și artificiale. Despre sera lor s-a dus vestea în tot satul. Apoi plantele semănate sau răsădite pe lot au crescut. La timpul potrivit au făcut plivitul, cîrnitul, ciupitul, încrucișarea artificială. Seara sau dimineața, grupe de pionieri veneau și udau roșiile, varza. Intrebuințarea noilor metode, munca pasionată pe care au depus-o ei pe lotul școlar au făcut să se obțină recolte bogate. Aplecată asupra plantelor Emilia Curea culege roșii. Mai încolo Floarea Urzica și Tinca Lepădatu culeg ardei, vinete. Treaba nu e grea, dar bucuria e mare... Și recolta e bogată: 167 kg roșii, 72 bucăți de varză, 30 kg castraveți, usturoi, ceapă, ardei.

Dar despre activitatea pionierilor pe lotul școlar ne vorbește tot atît de bine și plantația de pomi fructiferi. Și aceștia nu sînt pomi ca toți pomii, sînt pomi altoiți de către pionieri.

Manualul de cunoștințe agricole, munca pe lotul școlar sînt începutul activității lor viitoare. Mulți dintre micii noștri naturaliști mîine vor lucra cu pricepere și experiență pe ogoarele gospodăriilor agricole.

GETA COSTIN

Un arici, un urechiat
Pot să-nghețe iarna-știu
De aceea i-am luat
Să-i aduc la colțul viu

Grele sînt și nu-s puține!
Dar le-am luat că-s pietre rare.
Și vor prinde foarte bine
La științe naturale.

De la munte, de la mare
Școlii i-am adus în dar.
Buchețel de frunze rare
Adunate în ierbar.

Gizulii cu carapace...
Ce antene, ce culoare!
Rînduiesc frumos în ace
Insectar cu piese rare.

Dumnealui, întreaga vară
Obosi dormind din greu.
Fiindcă-i și el „piesă rară"
Il vom duce la „muzeu".

Vară pionierească

Ceahlăul, cu fruntea mereu ascunsă de pîsla norilor și mereu luminată de lumina soarelui ,a privit în vale, către poalele-i pline de viață. A privit Ceahlăul și a zîmbit cînd vîntul poznaș i-a purtat la urechi zvonul ce colindase țara: „A trecut vara... Pionierii nu-ți vor mai admira fruntea-ți milenară. Au plecat pionierii !..“

Și a prins atunci milenarul plaiurilor romînești să săgeteze depărtările și să-și strige prietenii — întreaga natură:

— Hei, ce v-ați posomorît? A trecut vara... Și ce-i?!

Și i-au răspuns prietenii — întreaga natură:

— Supărarea ni-i cauzată nu de vara care a trecut... Nu de toamna care și-a trimis solia... Nu de haina care începe a ni se schimba... Supărarea ni-i că au dispărut copiii, pionierii, veselii și proaspeții noștri drumeți, prietenii care o vară ne-au colindat și ne-au admirat, locuitorii așezărilor de corturi de la munte și de la mare, cei care, în serile de poveste ale verii, la lumina focurilor pionierești au cîntat și au povestit despre făuritorii-eroi ai zilelor de azi, cei care, cu trenul, cu mașina sau pe jos au străbătut țara în lung și în lat, cei care — mici naturaliști, geologi, cercetători ai ținutului natal... au adunat în insectare, pietrare și ierbare mici mostre ale nemăsuratelor bogății ale țării, și au cuprins în albumele și caietele lor de însemnări un gram din înțelepciunea de veacuri a poporului — folclorul. Iată de ce sîntem triști...

A rîs atunci din adîncuri uriașul...

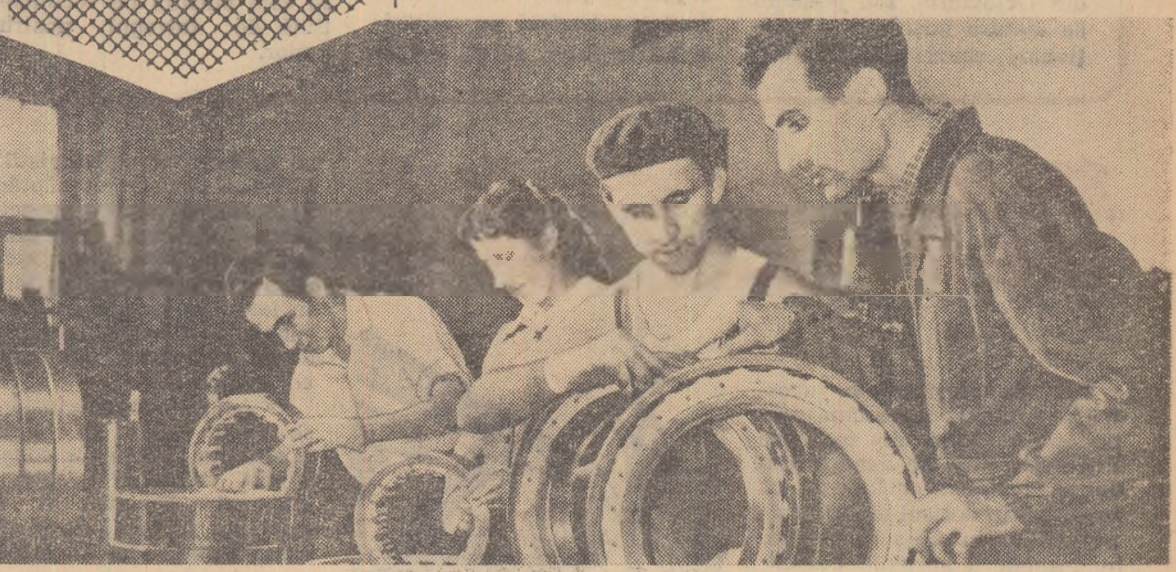
— Asta vi-i supărarea?! Ei bine, aflați că cei la gîtul cărora s-au adunat macii cîmpiilor, purtătorii cravatelor roșii, veselii, sprințarii, doritorii de toate — pionierii își strîng acum în ghiozdan caietele și-și ascut creioanele: curînd, porțile școlilor își vor primi elevii! Iată de ce nu vă mai cutreieră cîntecul lor cărările, voi, codrilor! Iată de ce oglinda ta, o, mare bătrînă și întinsă, în a cărei privire se oglindește cerul, iată de ce o vreme încă, nu le va mai oglindi și lor chipul! Iată de ce voi, șiraguri de argint, rîurilor, nu veți mai auzi o vreme încă rîsul cristalin al copiilor și iată de ce eu, care pășesc mereu cu fruntea în soare și-n furtuni, nu-i voi mai înălța pe copii către smaraldul înălțimilor amețitoare... Pentru că, ajutați de lumina cărților, ei vor păși, cutezători, spre și mai înalte culmi, pe lîngă care statura-mi pare o biată înălțime de pigmeu; acestea, suratelor rîuri și fraților codri, sînt culmile învățăturii, ale științei! Cei ce ating bolta de deasupra acestor culmi, devin giganți, în fața lor se deschid toate porțile, nimic nu-i mai poate înspăimînta și chiar cel mai tare întuneric se spulberă: făclia științei luminează...

Fiți veseli și liniștiți! Tovărășia voastră de-o vară i-a oțelit pe pionieri, i-a făcut mai îndrăzneți. O parte din puterea, din frumusețea voastră s-a revărsat în ei. Și, ei, acești zgomotoși și fragezi prieteni ai voștri vor mai veni la voi. Ei știu că după ce, încă un an vor sorbi cu nesaț lumina fără de care nu se poate trăi, lumina cărților, vor poposi din nou în mijlocul vostru. Pe cei harnici, voi, prieteni, primiți-i cu cinste. Ei vor fi cu siguranță îndrăzneții ce vor păși către cele mai înalte culmi. Da, da — ei vor fi eroii culmilor științei.

Chezășia? Dorința lor fierbinte spre mai sus, spre lumina cea vie.

A trecut o vară pionierească...

ȘTEFAN ZAIDES

Mulți dintre tinerii ce lucrează la fabrica de rulmenți din Bîrlad — foști elevi ai școlilor profesionale — azi sînt muncitori fruntași, apreciați pentru rezultate bune obținute de ei în producție.

CE SĂ FIU?

De-ați ști, copii, cît de dragă îți este munca atunci cînd lucrezi în meseria pe care ai îndrăgit-o de mic copil, ai învățat-o și-ai ajuns s-o practici. Sînt maistru tîmplar la o întreprindere, un om printre milioanele de oameni ai muncii din patria noastră care luptă în fiecare zi, cu energie, cu dragoste, să înfăptuiască socialismul.

Poate foarte mulți dintre voi, care în atelierele de tîmplărie de la școală ați făcut primii pași în a cunoaște tainele acestei meserii, veți dori s-o urmăriți și s-o practicați mai departe. Aș dori să vă povestesc cît mai multe lucruri, din care să vedeți că astfel v-ați alege o meserie frumoasă, interesantă. Creionul, de pildă, pe care-l țineți mai întotdeauna în mînă, își are și el, ca orice obiect lucrat o istorie. Lemnul lui coboară din păduri, se taie apoi și se divizează în scîndurele. Aceste scîndurele, pentru a deveni mai moi, sînt impregnate cu niște substanțe chimice. Datorită acestor substanțe, voi puteți să ascuțiți ușor creionul. Mai departe, prin așa-numita operație de canelare, se fixează minele ,apoi lemnul este încleiat și cioplit dîndui-se diferite forme cunoscute. Prezentat în ambalaje, el vă așteaptă în librării gata oricînd să vă stea la dispoziție. Cînd îl țineți în mînă, vi se pare un obiect simplu, nu? Chiar și ce v-am povestit vi s-a părut poate simplu. Par, într-adevăr, firești în jurul nostru, mobila din casă, creioanele și tocurile, băncile de la școală, așa după cum vi s-ar părea firești casele în care locuiți, îmbrăcămintea pe care o purtați, și altele. Dar toate aceste lucruri nu apar de la sine, doar știți, fiecare se face cu multă muncă, unele dintre ele trecînd prin operații mai multe și mai complicate decît v-ați putea închipui.

Sînt tînăr și, desigur, dacă aș fi apucat vremurile vechi, n-aș fi putut să mă calific la vîrsta aceasta, ci mult mai tîrziu și cu prețul multor greutăți și umilințe. Astăzi, școlile profesionale sînt larg deschise, vă așteaptă și vă oferă condiții optime de studiu. Urmați-le cu dragă inimă, copii, pentru a ajunge să munciți cu folos și să vă cunoașteți bine meseria pe care ați ales-o.

VASILE CIOLOCA
maistru tîmplar la întreprinderea „Republica“, Sibiu

Povestea Zoiei-Luminița

Era în vara anului 1941. Roman, Tamara și surioara lor, Zoia, stăteau în grădina unchiului lor din Odesa și se jucau. Fiecare zi, era pentru ei de o mare frumusețe. Dimineața, coborau împreună cu unchiul pe malul Mării Negre și priveau cum răsare soarele, împurpurînd pînă departe valurile nesfîrșite ale apelor. Cei trei copii sovietici veniseră aici din Moscova, unde locuiau împreună cu părinții lor: Anna Petrovna și Boris Ivanovici Cențov. Peste cîteva zile urmau să sosească și părinții, în concediu de odihnă. Copiii abia îi așteptau. Adunaseră — anume pentru ei — în coliere sclipitoare din nisipul mării scoici și melci, construiseră mici vaporașe pe care voiau să le dăruiască mamei și tatei...

Dar iată că, într-una din zile, se petrecu ceva îngrozitor. În văzduhul limpede de vară apărură, deodată, ca într-o cumplită furtună, avioane dușmane incendiind cu bombele lor orașul.

Fasciștii atacaseră Țara Sovietică.

Începuse războiul.

★

Anna Petrovna și Boris Ivanovici Cențov n-au mai putut ajunge, în zilele acelea, la Odesa. Întreaga circulație fusese întreruptă.

Au sosit abia în 1944 cînd Odesa a fost eliberată. Fiecare clipă era pentru ei plină de înfrigurare. Unde-or fi copiii? Trăiau? Unchiul care le scrisese de pe front îi înștiințase că îi lăsase împreună cu alți copii din Odesa într-unul din adăposturile orașului.

De atunci trecuseră însă trei ani...

★

Și iată acum povestea Zoiei-Luminița. Din adăposturi copiii au fost luați la o casă de copii. Toți oamenii care-i cunoscuseră pe cei trei copii veniți din Moscova au crezut că părinții lor au murit. Cînd a început războiul Zoia n-avea decît trei ani. Ea nu știa ce se petrece în jurul ei. Ar fi voit să coboare din nou, dimineața, alergînd spre malul mării, să vadă cum răsare soarele din valuri, dar nu era lăsată. Mereu se auzeau explozii. Cerul se întunecase de fum iar marea se posomorîse parcă și ea. Uneori, micii locatari ai casei de copii erau plimbați în grupuri, prin curte și Zoia, cea mai mică dintre ei, rămînea mereu în urma coloanei. Odată a trecut pe acolo o muncitoare romîncă ce se afla la Odesa împreună cu soțul ei, concentrat la munca de refacere a căilor ferate. I s-a făcut milă de ea. O vedea cît era de mică, palidă și tristă.

— Ea n-are părinți, i-a spus femeia, soțului. S-o luăm la noi și s-o creștem ca pe copilul nostru.

Și Zoia a devenit unica fiică în familia muncitorului romîn Eremia Drîmbă.

★

La Odesa Anna Petrovna și Boris Ivanovici i-au găsit numai pe Roman și Tamara. La casa de copii în locul Zoiei li s-a dat o fotografie: o femeie cu o fetiță în brațe. Fotografia aceasta i-o dăduse Tamarei noua mamă a Zoiei.

— Să nu fii tristă. O vom iubi așa cum o iubești și tu, i-a spus ea atunci.

Întorși la Moscova părinții Zoiei au trimis mica fotografie la București.

...Și Zoia a început să fie căutată în toată țara.

★

După 16 ani, de căutări. Zoia a fost găsită. Într-una din zilele de la începutul acestui an, studenta Mariana-Luminița Drîmbă a aflat cu uimire o poveste necunoscută, povestea propriei sale vieți.

„Dragii mei părinți și frățiori — a scris ea familiei din Moscova — nu-mi vine să cred că tot ce s-a întîmplat este adevărat. Dragă mamă, nimeni nu este vinovat. Vinovat este, doar războiul. El m-a rupt de voi toți. Oamenii care m-au luat din Odesa și sînt părinți pentru mine m-au iubit și m-au crescut foarte bine...“

Astfel, după 19 ani Zoia-Luminița și-a vizitat părinții și frații din Moscova, i-a sărutat și i-a îmbrățișat. Iar acum, în aceste zile, Anna Petrovna și Boris Ivanovici Cențov au întors vizita fiicei lor, la București. I-am văzut împreună fericiți, și i-am însoțit pe străzile Capitalei. Cînd ne-am despărțit, Boris Ivanovici Cențov ne-a rugat să publicăm pentru copiii patriei noastre aceste rînduri:

Dragi copii,

Sînt foarte fericit că mi-am regăsit copila. Vedeți voi, dragii mei, războiul aduce multe nenorociri. De aceea, noi, oamenii sovietici, ca și părinții voștri luptăm neobosiți pentru pace în lumea întreagă. Aveți o țară frumoasă. Iubiți-o din adîncul inimii, învățați bine, luptați să deveniți cetățeni de nădejde în construirea vieții noi.

Cu toată dragostea,

Boris Ivanovici Cențov

1 septembrie 1960.

Zoia = Luminița cu părinții ei Eremia Drîmbă, Ana Petrovna și Boris Ivanovici Cențov.

V. BARAN

ION FONAGHI

În această lună se împlinesc 60 de ani de la nașterea neînfricatului luptător comunist Ion Fonaghi. Din fragedă tinerețe el este impresionat de viața grea a oamenilor muncii sub robia capitalistă. Sub influența Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, Ion Fonaghi se alătură mișcării revoluționare, cauzei mărețe a eliberării maselor exploatate căreia îi închină întreaga sa viață. În anul 1923 devine membru al Partidului Comunist din Romînia. Agitator și propagandist înflăcărat duce o intensă activitate în rîndurile muncitorilor, colaborează la presa de partid. Lucrînd ca ziarist are posibilitatea să colinde țara pentru a cunoaște viața muncitorilor, în special a celor din Ardeal și Banat. În 1924 primind sarcina să reorganizeze organizațiile U.T.C. din Arad, este repede îndrăgit de uteciști, care văd în el pe conducătorul comunist de la care puteau învăța multe. El vorbea cu însuflețire tinerilor uteciști despre Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, despre lupta proletariatului din țările capitaliste, sădind în conștiința tineretului înaltul sentiment al internaționalismului proletar. Aceeași activitate neobosită o desfășoară luptătorul comunist Ion Fonaghi și în condițiile grele ale ilegalității. Faptul că este arestat de siguranță pentru „cercetări", nu-l înspăimîntă pe neînfricatul luptător. El se avîntă mai departe în luptă, muncește cu pasiune pentru îndeplinirea sarcinilor de partid. În anul 1926, în timp ce lucra la editarea buletinului C.C. al P.C.R. în limba maghiară „Bolsevizmus" într-o tipografie ilegală din Tg. Mureș, este arestat de călăii siguranței burgheze. Încarcerat la Doftana, Ion Fonaghi, luptător crescut și educat de partid, nu-și încetează nici aici activitatea. În condițiile crunte ale închisorii el continuă să studieze marxism-leninismul, să-și ajute tovarășii, continuă să fie același minunat educator al tinerilor comuniști.

În 1928 se îmbolnăvește grav. Cu toată lupta tovarășilor săi, care cer ca Ion Fonaghi să fie trimis la spital, criminalii conducători ai închisorii refuză. Fonaghi este dus la spital în ultima clipă, cînd nu mai putea fi salvat.

Fonaghi, luptătorul comunist neînfricat, moare la 1 aprilie 1929. El și-a jertfit viața cauzei eliberării proletariatului pentru o viață mai bună, pentru ca și tu, tînăr pionier al patriei noastre, să trăiești o viață liberă și fericită. Amintirea sa este cinstită cu recunoștință de întregul nostru popor.

Cei mai tineri...

O placă uriașă de metal, așezată orizontal. Deasupra ei stau aplecați doi tineri, unul la un capăt și altul la celălalt capăt. Cu linia de trasat în mînă, se opresc o clipă gînditori, privesc atenți la desenul alăturat, apoi continuă să însemneze placa întinsă, cu puncte și linii.

O vreme, cei doi tineri lucrează în tăcere, nu-și spun nimic. Deodată, unul dintre ei, flăcăul subțirel și înalt, utemistul Nicolae Muscalu, se adresează tovarășului său :

— Ce zici Ionică, a ieșit cutia de foc, nu-i așa ? O și văd parcă... Așa cum ar vedea-o meșterul.

Fără îndoială, că-n clipele acelea, ei și-au amintit din nou de sfaturile meșterului lor, comunistul Gheorghe Mirică :

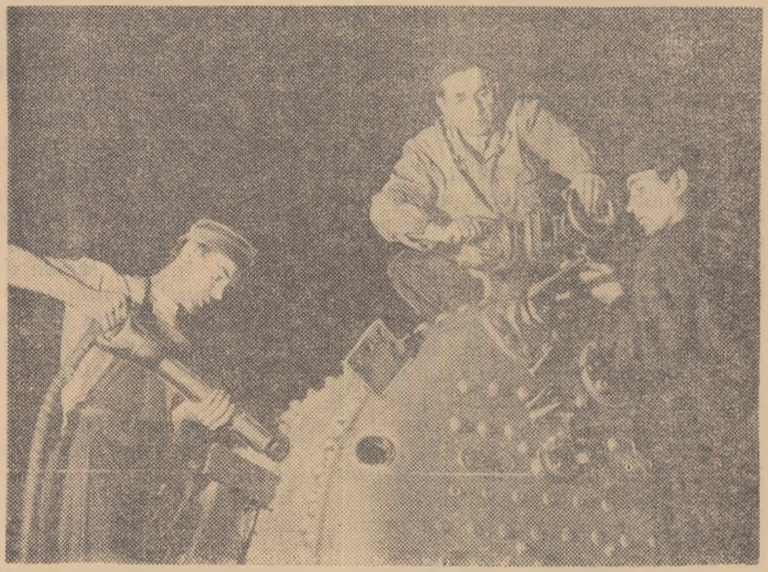
— Adevăratul cazangiu, trebuie să fie ca și un sculptor — cînd își schițează opera, o și vede gata. Și cazangiul, la fel. Trebuie să vadă dincolo de desenul din față. Cînd trasează cutia de foc, bunăoară, pe placa de metal, o și vede construită, corp comun cu locomotiva, duduind de puterea flăcărilor....

Am lăsat pe tinerii care „croiau" platoșa cazanelor și am plecat mai departe, în alt capăt al secției, unde alți doi tineri cazangii încleștau plăcile de metal, în nituri de foc, mai groase decît degetul.

O lumină caldă am văzut strălucind în privirile lor, ce îmbrățișau siluetele locomotivelor puternice, elegante. Mulțumirea lucrului împlinit prin muncă pasionată, mulțumirea că-și pot aduce și ei contribuția la îndeplinirea sarcinilor trasate de partid.

Numai cu două luni în urmă, ei, utemiștii Ion Dumitru, Ion Iordache, Nicolae Muscalu, Radu Rucăreanu, cei mai tineri muncitori ai secției cazangerie, de la Atelierele C.F.R. Grivița Roșie, se aflau încă pe băncile școlii profesionale. Acum, visul lor li s-a împlinit : au intrat în rîndurile muncitorilor, lucrează cot la cot cu meșterii cazangii, în istorica cetate revoluționară „Grivița Roșie". Aceasta este, desigur, cea mai mare cinste care li se face lor, foștilor premianți din ultima promoție a școlii profesionale de pe lîngă uzină. Nu-i ușoară munca la cazangerie, dar ei sînt hotărîți să păstreze cu cinste calitatea de tînăr muncitor cazangiu.

AL. DINU IFRIM

Cum să nu lucrezi cu pasiune cînd știi că din mîinile tale ies locomotive puternice și iuți ca vîntul...

Mică cronică de la Livedea

Dacă poposești zilele acestea la Livedea, cunoscuta gospodărie colectivă din regiunea București, auzi de departe duduitul combinei, ce lunecă cu iuțeală prin desișul lanurilor de porumb auriu. Ca și în celelalte gospodării agricole colective din țară și aci, colectiviștii dau zor în perioada actuală cu însilozatul furajelor pentru iarnă. Cum numărul vitelor de lapte a crescut simțitor în ultimii ani, și suprafața semănată cu porumb-siloz s-a mărit — la peste 45 ha. Așadar, livedenii au de furcă cu însilozatul, nu glumă. Cît e ziua de mare, combina aleargă prin lanurile înalte, înghițindu-le fîșie cu fîșie, sfărîmîndu-le cu știuleți cu tot, în dinții ei de oțel. Autocamionul gospodăriei, căruțele, nu mai pridìdesc cu căratul porumbului tocat la silozurile imense, săpate în pămînt. Ai să întîlnești acolo și pe Anton Popa, harnicul colectivist, care pentru munca sa rodnică a primit de curînd, drept avans, vreo cincisprezece

saci cu grîu și 3.000 lei și pe Vasile Tache, și pe Alexandru Bițineanu și pe mulți alți colectiviști. Zilnic însilozează cîte 80.000 de kg !

Porumbul care se află acum în faza de coacere, numită lapte-ceară, e numai bun pentru însilozat. Orice zi întîrziere, face să scadă calitatea nutritivă a furajelor. Tocmai de aceea se grăbesc și colectiviștii din Livedea. Acum vreo săptămînă însă, tocmai cînd erau gata să umple încă un siloz cu porumb tocat, combina le-a făcut o surpriză. A încremenit locului, în lanul de porumb. Ce se întîmplase ? Căzuse un șurub în tăișul cuțitelor ! Se rupsese contracuțitul !

— Aci e nevoie de forjă... Nu se poate repara la atelierul nostru de fierărie, a constatat mîhnit combinerul, utemistul Alexandru Dumitru. Și chiar dacă am încerca, ne-ar trebui o săptămînă. Ce ne facem cu porumbul ?

— Să apelăm la tovarășii noștri de la „Semănătoarea", a spus după o clipă de gîndire Gheorghe Tache, președintele. N-o să ne lase, ne-au mai ajutat și altădată.

...Cînd am trecut deunăzi pe la harnicii colectiviști din Livedea, am citit într-un caiet aflat la sediul gospodăriei, rîndurile următoare : „Datorită eforturilor lăcătușilor Nicolae Nenu, B. Dinulescu, Dumitru Sibianu și Alexandru Străjeru, de la uzinele „Semănătoarea", combina a fost reparată numai în cîteva ore. Merge de minune acum, aproape c-am și terminat cu însilozatul. Le mulțumim din inimă prietenilor noștri de la „Semănătoarea".

AL. PROFIRIU

Ce e nou :

Fabrica de metanol

Noua fabrică de metanol din cadrul combinatului chimic „I. V. Stalin" din orașul Victoria, a cărei construcție a fost dată în folosință cu mult înainte de termen, a început zilele trecute să producă primele cantități de metanol. Noua fabrică a fost construită de un colectiv de muncitori, ingineri și tehnicieni din cadrul întreprinderii de construcții și montaje pentru industria chimică din București și este prevăzută cu instalații moderne, care asigură un înalt grad de mecanizare.

Produsul fabricii, metanolul, se utilizează la obținerea formaldehidei, care este necesară la fabricarea maselor plastice.

DE LA FRAȚII VOȘTRI MAI MARI, UTEMIȘTII

Brigăzi utemiste de muncă patriotică din Capitală participînd cu entuziasm la lucrările de hidroameliorații de la Mogoșoaia

- *Două milioane lei !... Ce reprezintă această cifră enormă ? Economiile realizate pînă acum, prin cele 69 de inovații făcute de tinerii siderurgiști de la Hunedoara. De asemenea, ca urmare a sporirii indicelui de utilizare a agregatelor și a reducerii timpului de elaborare a șarjelor, tinerii care deservesc cuptoarele Martin, au dat peste plan pînă la data de 28 august 36.431 tone de metal.*

- *Muncind cu mult entuziasm, utemiștii din raionul Pașcani au obținut succese remarcabile în munca patriotică. Printre înfăptuirile mai importante, se numără colectarea a peste 460 tone fier vechi, împădurirea a 42 ha teren, precum și plantarea unui număr de 15.700 pomi fructiferi pe marginea șoselelor și în livezi. Prin cele 856.270 ore muncă patriotică, ei au realizat economii în valoare de 1.713.550 lei.*

- *Tinerii din comuna Odobești, regiunea Galați, au participat cu însuflețire la construcția celor două școli noi din localitate. Lucrările de construcție la școala de 4 ani s-au și terminat. A doua clădire — școala de 7 ani — care cuprinde patru săli de clasă, două săli de gimnastică și recreație, două săli pentru cancelarie și un laborator, va fi, de asemenea, dată în folosință la începutul noului an școlar.*

CONDUCĂTORII STATELOR SOCIALISTE VOR PARTICIPA LA SESIUNEA O. N. U.

Cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. va fi una dintre cele mai importante sesiuni ale acestui înalt for internațional. In cadrul acestei sesiuni se vor discuta probleme de mare importanță și în primul rînd problema cea mai arzătoare a timpurilor noastre: dezarmarea.

Țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, sînt în primele rînduri ale luptei pentru pace trainică, pentru dezarmarea generală și totală. De aceea, ele acordă o atenție deosebită apropiatei sesiuni a O.N.U. Dovada cea mai grăitoare este însăși faptul că delegația Uniunii Sovietice, care va participa la lucrările acestei sesiuni, va fi condusă de tovarășul N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. De asemenea, în fruntea delegațiilor celorlalte țări socialiste membre ale O.N.U. — R.P. Albania, R.P. Bulgaria, R. S. Cehoslovacă, R.P. Polonă, R.P. Romînă, R.P. Ungaria — se află conducătorii acestor state.

Știrea că la lucrările O.N.U. din această toamnă va participa și N. S. Hrușciov, a produs o impresie deosebită în întreaga lume. Atît ziarele cît și unele personalități din țările occidentale au fost nevoite să ceară insistent și participarea conducătorilor țărilor respective la actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. Ziarele occidentale arată că personalele oficiale au fost puse în fața unei mari dificultăți, deoarece conducătorii acestor țări vor trebui să hotărască asupra participării lor la actuala sesiune a O.N.U.

Iată deci de ce le este frică domnilor capitaliști! N. S. Hrușciov va arăta de la tribuna celui mai înalt for internațional că politica externă a Uniunii Sovietice și a țărilor socialiste este călăuzită de dorința de-a apăra pacea. El va arăta, desigur, și cine sînt principalii vinovați de nereușita tratativelor de la Geneva în problema dezarmării, va arăta că țările occidentale, și în primul rînd S.U.A., nu doresc dezarmarea, că politica lor este îndreptată spre un nou război mondial.

Popoarele își îndreaptă atenția spre apropiata sesiune a Adunării Generale a O.N.U. cu speranța că ea va aduce omenirii cel mai prețios lucru: dezarmarea generală și totală, înlăturindu-se astfel pentru totdeauna pericolul unui nou război. Delegațiile țărilor socialiste la sesiunea Adunării Generale a O.N.U. vor face totul pentru atingerea acestui țel măreț.

GH. ANGELESCU

Sărbătoarea poporului frate bulgar

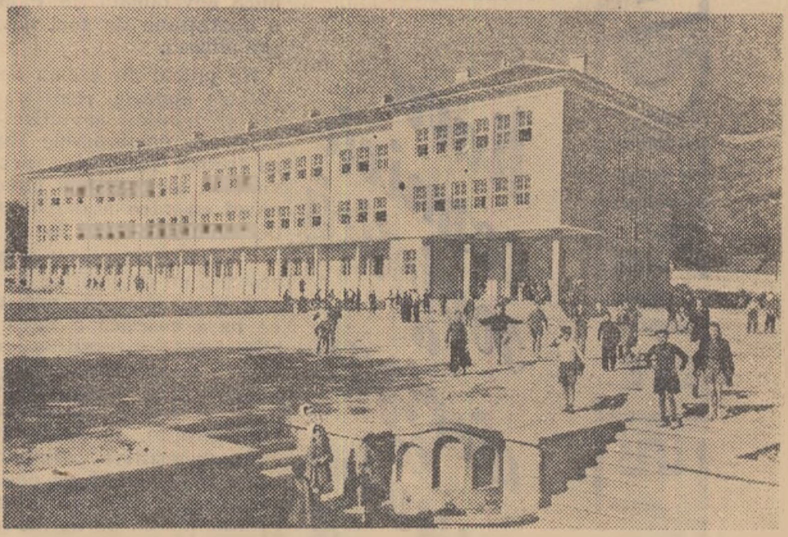
La 9 septembrie, poporul frate bulgar sărbătorește cea de-a XVI-a aniversare a eliberării patriei sale de sub jugul fascist. Drumul către această zi luminoasă a fost lung și greu dar victorios. Strîns unite în jurul partidului comunist, masele populare, forțele democratice și patriotice din Bulgaria, au luptat cu abnegație în anii celui de-al doilea război mondial împotriva ocupanților hitleriști și a agenturii lor interne. Detașamentele de partizani, care au început să se organizeze din 1941, s-au transformat în scurt timp într-o forță puternică. In frunte cu comuniștii, oamenii muncii din orașele și satele bulgare s-au ridicat în noaptea de 8 spre 9 septembrie 1944 — în condițiile înaintării victorioase în Balcani a trupelor sovietice eliberatoare — la insurecție armată, răsturnînd odioasa dictatură monarho-fascistă.

Eliberarea de sub jugul fascist și instaurarea puterii populare au determinat o cotitură radicală în istoria poporului bulgar. A fost făurită o industrie grea proprie, s-au construit noi ramuri industriale, — construcția de mașini, metalurgia, siderurgia și altele, care se dezvoltă cu succes. Pe locuri altădată pustii, se înalță acum orașe industriale ca Dimitrovgrad, Madan, Rudozem. Sisteme complexe de irigație, cum sînt cele din Piriamska și Stara Zagora, alimentează cu apă ogoarele gospodăriilor agricole cooperative de muncă. O victorie remarcabilă obținută de poporul bulgar pe calea vieții sale noi, o constituie înfăptuirea cu succes a marii opere de transformare socialistă a agriculturii.

Realizările obținute de constructorii socialismului din R. P. Bulgaria, ca și ale tuturor popoarelor din țările socialiste frățești, ilustrează o dată mai mult superioritatea sistemului socialist asupra celui capitalist. Aceste succese sînt un rod nemijlocit al luptei poporului bulgar pentru construirea socialismului și al ajutorului frățesc internaționalist al marii Uniuni Sovietice.

Poporul romîn urmărește cu un sentiment de dragoste frățească activitatea creatoare ce se desfășoară în R. P. Bulgaria, și se bucură de victoriile poporului frate bulgar, ca de propriile sale succese. Poporul romîn și bulgar sînt prieteni și frați pe vecie. Rădăcinile prieteniei noastre se află în lupta dusă umăr la umăr, de-a lungul veacurilor, pentru scuturarea jugului otoman, pentru libertate și independență națională.

Cu prilejul marii sărbători naționale a Bulgariei frățești, poporul romîn felicită călduros poporul bulgar și îi urează din adîncul inimii să obțină succese tot mai mari în înflorirea patriei sale socialiste, în lupta pentru pace.

Noua școală din localitatea Levskigrad

Renumitul ansamblu pionieresc din Rakitovo, raionul Peșcerko

DE LA POL

Aproape zilnic agențiile de presă aduc știri despre fenomenele tot mai vizibile ale crizei din industria carboniferă a R. F. Germane. In legătură cu aceasta ziarul „Neues Rhein Zeitung" relatează că din perioada 1958 pînă la mijlocul anului 1960 au fost concediați 100.000 de mineri.

In Congo au sosit zilele trecute 10 avioane ale Uniunii Sovietice încărcate cu alimente destinate populației congoleze. Avioanele vor rămîne cîtva timp în Congo și vor fi folosite pentru transporturi interne.

La Stockholm s-a deschis zilele trecute cel de-al 18-lea tîrg internațional. Printre țările participante se află și țara noastră care în acest an participă pentru prima oară la acest tîrg. Pavilionul R.P.R. a fost vizitat de numeroase personalități din Suedia.

Parlamentul indonezian a discutat problema acțiunilor agresive ale Olandei în Irianul de Vest. In unanimitate parlamentul a adoptat o rezoluție prin care se sprijină hotărîrea guvernului indonezian de a rupe relațiile diplomatice cu Olanda și se cere guvernului să confiște toate capitalurile olandeze. Rezoluția cheamă toate țările să sprijine lupta guvernului și poporului indonezian pentru eliberarea Irianului de Vest, ocupat încă de colonialiștii **olandezi.**

LA POL

Dreptul la învățătură

Dreptul la învățătură este prevăzut în constituțiile tuturor țărilor din lumea întreagă. Că în țările capitaliste acest drept este înscris doar în constituție, trecut formal, pe hîrtie, acest lucru este cu totul altceva și nu le prea place domnilor din guvernele acestor state să-l discute sau să-l comenteze. Că la noi în țară, în Uniunea Sovietică și în celelalte țări socialiste și de democrație populară exercitarea acestui drept este asigurat de către stat prin construirea de noi școli, prin scutirea de taxe școlare și acordarea de burse, prin gratuitatea multor manuale școlare și ieftinirea rechizitelor și aceasta e cu totul altceva, un lucru ce nu le face plăcere multora din domnii de mai sus amintiți.

Dar faptele sînt fapte și oricît ar încerca apologeții capitalismului să le prezinte cît mai roz posibil nu pot să nu recunoască, uneori, cu destulă neplăcere, că mii de copii din țările lagărului capitalist nu pot învăța, că absolvă școala mai slab pregătiți, că pentru a-și procura manuale și rechizite, elevii sînt nevoiți să muncească în fabrici etc. etc.

Anul trecut un înalt funcționar al guvernului turc a fost nevoit să recunoască că în jumătate din satele Turciei nu există școli elementare. Comentariul asupra numărului imens de analfabeți e de prisos. În R.F.G. după unele date oficiale, lipsesc circa 63 000 săli de clasă și se simte lipsa a 53.000 profesori și învățători.

Cifre elocvente, care arată cît se bucură copiii acestor două state de dreptul la învățătură, înscris în constituție.

Un proces din Republica Federală Germană, a scos la iveală fapte cu adevărat criminale. Copiii sub vîrsta de 12 ani sînt puși la munci de peste 9 și 10 ore pe zi. Bineînțeles că de școală nici nu poate fi vorba.

Zilele trecute, ziarul „Figaro" a publicat o știre care arată „grija" ce o poartă și statul francez pentru ca toți copiii Franței să poată învăța: în anul școlar 1960 prețul rechizitelor și manualelor școlare va fi majorat cu 2 la sută față de anul 1959. Acest lucru nu înseamnă altceva decît că părinții vor trebui să-și rupă de la gură, lor și copiilor, pentru a putea cumpăra manualele de care copiii lor — elevi — au nevoie. Acest lucru înseamnă că mulți copii nu vor mai putea să urmeze cursurile, că vor fi nevoiți, ca și cei din Germania occidentală. să intre în fabrici și să lucreze cîte 9—10 ore.

Acelaș ziar „Figaro", arată că în ciuda faptului că manualele pentru noul an școlar au și apărut în librării, datorită creșterii prețurilor „nimeni pînă în momentul de față nu s-a încumetat să se grăbească să le cumpere".

Și în acest timp 2.300.000 de școlari din țara noastră vor primi gratuit manualele școlare de care au nevoie.

ȘTEFAN SIRBU

Daruri oferite de bogatul unchi american micuților săi prieteni germani.

★

— Micuțului Hans o gumă, micuței Lorchen o bomboană, iar micuțului Konard o „jucărie" mult rivnită...

Desen de G. Oganov din ziarul „Komsomolskaia Pravda"

RĂSPUNDEM CITITORILOR

Nava cosmică sovietică a aterizat la punctul fixat

Desigur, a lansa o navă cosmică este un lucru excepțional de complicat din punct de vedere tehnic și științific, însă, a o readuce nevătămată pe Pămînt este o operațiune de zeci de ori mai grandioasă.

Ne putem da seama de însemnătatea epocalei realizări a științei și tehnicii sovietice gîndindu-ne la numeroasele sarcini ce au trebuit rezolvate, succesiv, în vederea aterizării la punct fix a navei cosmice avînd o greutate de mai multe tone. Astfel:

— Nava cosmică a trebuit înzestrată cu dispozitive de stabilizare și orientare în spațiu. După ce nava cosmică a intrat pe orbită, aceste dispozitive au împiedicat-o să se rotească în jurul unor axe proprii, așa cum se arată în fig. 1 (mișcările de ruliu, tangaj, girație). In acelaș timp, aceste dispozitive „orientau" continuu nava, astfel ca aceasta să „privească" mereu înainte, adică, să aibă mereu, în partea din față, ajutajul de ieșire a gazelor de la motorul rachetă de frînare. Poziția navei, adică stabilizarea și orientarea ei în spațiu, trebuia să fie permanent cunoscută — prin radio — pe Pămînt, la centrul de calcul și urmărire.

— La momentul potrivit, de pe Pămînt s-a transmis navei o comandă pentru punerea în funcțiune a motorului de frînare. Moment potrivit a însemnat două lucruri: nava să se afle la o anumită tură în jurul Pămîntului (a XVIII-a, în cazul de față) și să se afle într-un anumit punct pe orbită (respectiv pe cea de-a XVIII-a orbită). O greșeală, aparent neînsemnată în transmiterea și executarea acestei comenzi ar fi făcut ca nava să „aterizeze" la sute de km depărtare de locul fixat. Or, totul a decurs cu o precizie magistrală, astfel încît nava a aterizat în raionul dinainte fixat, la mai puțin de 10 km depărtare de locul calculat.

Prin punerea în funcțiune a motorului de frînare, gazele au ieșit în direcția mișcării satelitului, nu înapoi ca la rachetele ce se lansează, și l-au frînat. Pierzînd viteză, nava a început să se apropie de suprafața Pămîntului.

A urmat desprinderea cabinei cu pasagerii de restul navei cosmice cu scopul, în primul rînd, de a ușura greutatea încărcăturii ce urma să fie ulterior parașutată. Această desprindere, realizată prin catapultare (împingere datorită, probabil energiei de explozie a unei mici încărcături de

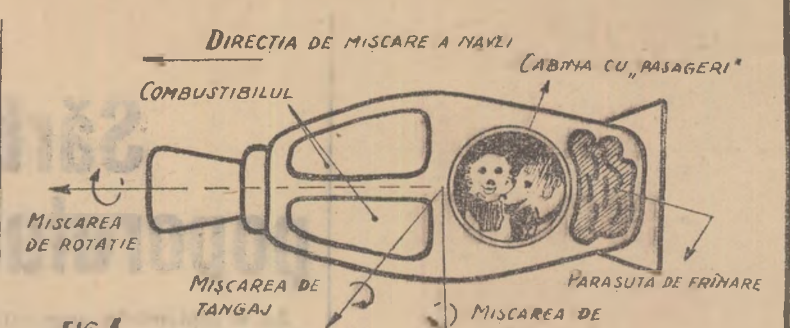

FIG. 1

pulbere) trebuia să nu modifice, în mod esențial, elementele traiectoriei de coborîre spre Pămînt. In timpul coborîrii, cabina a fost frînată și de forța de rezistență pe care i-au opus-o straturile de aer din ce în ce mai dense. Evident, datorită frecării, nava și cabina s-au încălzit și puteau să se carbonizeze. Aceasta nu s-a produs însă, deoarece învelișul lor a fost fabricat din materiale refractare.

In apropiere de Pămînt, probabil cîteva zeci de km, s-au deschis automat parașutele speciale care au adus cabina cu primii „cosmonauți" din lume „la punct fix".

Noua grandioasă realizare sovietică ne entuziasmează și ne umple inima de bucurie. Acum, știm precis cine va fi primul astronaut — om. El trăiește pe teritoriul Uniunii Sovietice, este un om sovietic.

Și astfel, patria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, care a eliberat pe om de exploatare și a pus talentele milioanelor de oameni în slujba celor mai înalte idealuri, se pregătește să pună pe fruntea unui om sovietic laurii celei mai cutezătoare isprăvi omenești din întreaga sa istorie: călătoria spre alți aștri.

Prof. ing. ION PASCARU

La grădina botanică din Cluj

Cine vizitează grădina Botanică din Cluj, greu se poate hotărî să vă spună care dintre minunatele ei colțuri i-a plăcut mai mult, i-a părut mai interesant. Cele peste 3.000 de soiuri de plante de pe tot globul se întîlnesc aici într-o îmbinare armonioasă, te încîntă prin frumusețea culorilor, a formelor și mai ales prin interesanta poveste a vieții lor.

Vă prezentăm astăzi

cîteva dintre raritățile grădinii. Ați auzit de Arborele mamut? Numele său științific este Sequoia gigantea dar este mai cunoscut sub primul nume, pentru că frunzele-i uscate au forma unor dinți de mamut. Originar din California, este un serios concurent la recordul de vîrstă al copacilor. Trăiește 6.000 de ani! Poate vreți să aflați ce înfățișare are. Prin ținuturile de baștină atinge înălțimea de 100 de metri și o grosime a trunchiului de 10 — 12 metri.

Arborele mamut se află în această grădină. De 30 de ani, trăiește sub observațiile și îngrijirile botaniștilor de aici. Se pare că s-a obișnuit cam greu cu clima noastră de

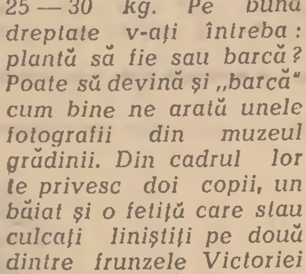

iarnă dar și de astă-dată tot omul a învins. In munca lor de aclimatizare, cercetătorii au reușit să-l „fortifice". In ultimii doi ani nu l-au mai „înfofolit" iarna împotriva frigului cu împachetările pe care le-a folosit atîția ani. Și a trecut cu bine „examenul".

Planta welwittschia mirabiles este una din puținele exemplare care se află în lumea întreagă. Chiar în pustiul Kalahari (Africa de Sud) patria de origine, e pe cale de dispariție. Are doar două frunze subțiri și lungi, sfîșiate de vînturile puternice ale pustiului. Trăiește toată viața în luptă grea cu condițiile vitrege din țara sa, dar și mai greu în alte colțuri ale lumii. Numeroase au fost încercările cercetătorilor de aici de a o aclimatiza. Ei îți arată, cu satisfacție, rodul acestei munci! o plantă mică numai cu două frunze nebătute de vînturi — se înțelege — ci pusă în condiții speciale de seră.

★

Victoria amazonica sau victoria regina *este planta pe a cărei frunză poate să plutească dea-*

supra apei o greutate de 25 — 30 kg. Pe bună dreptate v-ați întreba: plantă să fie sau barcă? Poate să devină și „barcă" cum bine ne arată unele fotografii din muzeul grădinii. Din cadrul lor te privesc doi copii, un băiat și o fetiță care stau culcați liniștiți pe două dintre frunzele Victoriei amazonica. Vă închipuiți cît de puternice sînt nervurile frunzelor sale mari, rotunde, ca niște talere.

Pentru această plantă acum se fac pregătiri deosebite de „mutare". In noul complex de sere, care va fi dat în folosință peste puțină vreme, s-a construit un aqvarium special. Bazinul central în mijlocul căruia va domina Victoria amazonica, are un diametru de 10 m și o capacitate de 9 tone de apă.

FLORICA LUȚESCU

In laboratorul de „zgomot industrial" se măsoară calitățile de absorbant ale diverselor materiale de construcție

De vorbă cu cîțiva cercetători

Astăzi, în țara noastră, există o grijă deosebită pentru protecția muncitorilor, pentru apărarea vieții și sănătății oamenilor muncii din fabrici și uzine, de pe șantiere și ogoare. Cunoașteți, desigur, că acolo unde munca este mai grea, muncitorii poartă echipamente speciale de protecție, că în fața marilor cuptoare sau forje există perdele anume pentru a feri pe muncitori de dogoarea căldurii. Dar poate nu toți știți că în Capitală se află un institut de cercetări științifice pentru protecția muncii. Aici se studiază noi și interesante soluții de îndepărtare a accidentelor, a bolilor și chiar a oboselii pe care le poate pricinui locul de muncă.

Zilele acestea am stat de vorbă cu cîțiva dintre cercetătorii acestui institut. Nu-i găsești pe mulți „acasă". Sînt răspîndiți în întreaga țară, pentru ca apoi, întorși în laboratoare, să-și pună toată iscusința în crearea de noi sisteme pentru protecția muncii.

— Despre ce realizare mai nouă ne puteți vorbi, l-am întrebat noi pe inginerul A. Simion — cercetător în laboratorul de electro-securitate.

— Despre aparatul pentru verificarea utilajului electric, ne-a răspuns acesta. Realizat în institutul nostru, aparatul poate fi ușor transportat în întreprinderi sau pe șantiere. Ni l-a arătat. Intr-adevăr, este mic: o cutie din lemn, de numai 5 kg, care poate fi mînuit fără nici o greutate de orice electrician. Două becuri mici, roșii, dau semnalele de alarmă cînd există contact electric la carcasa utilajului și omul este în pericol. Pînă acum, pentru această verificare, era nevoie de scoaterea aparatelor din funcțiune și transportarea lor, din cînd, în cînd, la o întreprindere, care are stație de înalta tensiune. Vă dați seama în felul acesta cîtă risipă de timp și energie există, iar în cazul cînd verificarea nu e făcută la timp, cîte accidente nu se pot întîmpla! Noul aparat înlătură toate aceste neajunsuri.

Am stat de vorbă și cu tov. inginer N. Coman, cercetător în Laboratorul de zgomot industrial. Interesant lucru mai e și zgomotul. Nimeni nu-l dorește. Vrem să n-avem de-aface cu el. Dar pentru a-l înlătura trebuie mai întîi cunoscut, stăpînit. In acest laborator cercetătorii se ocupă tocmai de acest lucru — studiul zgomotului. In cazangerii, în țesătorii, în fabrici de sîrmă, zgomotul devine periculos pentru om. Nu puțini muncitori care au lucrat într-o cazangerie pe vremea regimului burghezo-moșieresc, acum nu mai aud.

Dar astăzi munca cercetătorilor de aici a dus la importante realizări. Microbarimetrul este un nou aparat creat de cercetătorii de aici cu ajutorul căruia se pot cunoaște în amănunțime zgomotele, pentru a se veni apoi cu măsuri de înlăturare a lor.

Problemele de cercetări în acest institut sînt numeroase și despre acestea s-ar putea scrie mult. Nu vrem să uităm însă a vă transmite și cîteva noutăți din secția de iluminat. Dar să le aflăm chiar de la tov. ing. Eugenia Sufrin cercetătoare în această secție.

— Srisorile pe care le primim de la muncitorii din multe fabrici și uzine, ne bucură. Ei ne povestesc că în urma vopsirii utilajelor și a pereților după indicațiile noastre, multe cazuri de oboseală a muncitorilor s-au redus, a crescut productivitatea muncii.

— Care este secretul acestor schimbări în bine, am întrebat-o noi.

— S-a observat că mediul existent în unele fabrici, fumul, praful, culorile posomorîte obosesc ochii muncitorilor, aduc după sine o stare de oboseală și neplăcere în muncă.

Noi am studiat diferitele condiții la locul de muncă și am trecut la folosirea unei anumite combinații de culori armonice în vopsirea utilajului și a pereților. Așa, de pildă, în locuri de muncă cu temperaturi ridicate, forje, cuptoare, se folosesc pe lîngă aparatura de aerisire și ventilație, culori care dau senzația de răcoare: bleu, verde deschis etc. La locurile cu temperaturi scăzute, culori calde: galben, roz, bej.

La prima vedere pare un lucru simplu, nu? Este vorba însă de o muncă migăloasă de studiere a numeroase cataloage de culori, de reguli în îmbinarea culorilor.

Dar nimic nu este greu de realizat, cînd prin munca ta știi că zi de zi ajuți la crearea de condiții tot mai bune de muncă, la apărarea vieții și sănătății muncitorilor pentru care azi, în patria noastră, există toată grija.

FLORICA BĂLAN

ȘTIAȚI CĂ? ȘTIAȚI CĂ? ȘTIAȚI CĂ?

...într-o secundă Soarele aruncă în spațiu, sub formă de energie, 4 milioane tone de substanță? Energia aceasta este egală cu aceea pe care ar putea-o da hidrocentrala de la Bicaz timp de... 100 miliarde ani! Interesant este faptul că Pămîntul primește, chiar în cursul lunilor călduroase de vară, doar a doua-miliarda parte din energia calorică și luminoasă iradiate de Soare.

...într-o zi călduroasă de vară, un om elimină aproximativ 1/2 litru apă prin transpirație? Cele cca 2 milioane glande sudoripare care „ciuruiesc" pielea, asigură echilibru termic, eliminînd un lichid încărcat cu toxine.

In condițiile marilor călduri sau ale unor eforturi fizice ridicate, un om poate elimina chiar 5 litri apă pe zi!

...și plantele „transpiră", mai ales în timpul verii? Astfel, s-a putut calcula că un mesteacăn cu o coroană foarte ramificată poate evapora într-o singură zi călduroasă pînă la 400 litri apă. Respirația și evaporarea au loc prin stomatele (porii) frunzelor, foarte numeroase la unele plante. O frunză de porumb are, pe o față și alta pînă la 17 mii asemenea găurele. O plantă de porumb poate elimina aproximativ 200 litri de apă pe an.

...în timpul verii, pentru a ști dacă adie vîntul, ne putem uita la frunzele copacilor? Cînd acestea sînt nemișcate, e semn că atmosfera este calmă. Totuși, plopul nu ne poate servi la această apreciere. Chiar cînd nu există nici cea mai slabă adiere, frunzele sale tremură ușor, mereu, fără odihnă...

Explicația trebuie căutată în... anatomia frunzelor de plop. Acestea au niște codițe (pețioli) foarte subțiri și destul de lungi. De aceea, frunzele se mișcă mereu, fie datorită vibrațiilor, fie curenților ascendenți de aer cald, care se ridică de la suprafața pămîntului.

A XVII-a ediţie a Jocurilor Olimpice

În săptămîna care a trecut sportivii noştri prezenţi la Jocurile Olimpice au cucerit noi victorii.

La lupte clasice după victoria de mare prestigiu a lui Dumitru Pîrvulescu, Ion Cernea reuşeşte să cîştige medalia de argint iar Ion Ţăranu medalia de bronz. Aceste victorii repurtate în faţa unor adversari de valoare, ridică prestigiul sportului nostru pe culmi şi mai înalte. Frumoase rezultate a realizat şi canotorul nostru Leon Rotman care în finalele disputate pe lacul Albano a reuşit să cucerească medalia de bronz. Trebuie remarcat că o perioadă mare de timp, mai bine de doi ani, Leon Rotman nu a putut să se antreneze, fiind bolnav. Puterea lui de luptă, dîrzenia şi mai ales voinţa si-au spus însă cuvîntul în finalele de pe lacul Albano. Aceiaşi bucurie am încercat-o cînd am aflat că în turneul individual de floretă femei, reprezentanta noastră Maria Vicol a urcat pe podiumul învingătorilor, cucerind medalia de bronz. Această victorie este de prestigiu, ţinînd seama de valoarea ridicată a întrecerilor, de faptul că la turneul de floretă au participat multe floretiste considerate favoritele medaliilor olimpice.

Tot pe lacul Albano s-a disputat în aceste zile şi finala probei de schif 2+1 la care echipajul nostru a reuşit să se clasifice pe locul 6. Din acest echipaj a făcut parte şi pionierul Mircea Roger. S-a încheiat şi turneul de polo pe apă. Invingînd echipa Olandei şi S.U.A. echipa noastră s-a clasat pe locul V.

In întrecerile atletice desfăşurate pe stadionul olimpic, atletul nostru Zoltan Vamoş a reuşit să se califice în finala probei de 1.500 m.

DUMITRU PÎRVULESCU
medalia de aur

ION CERNEA
medalia de argint

MARIA VICOL
medalia de bronz

Voi îl cunoaşteţi pe Dumitru Pîrvulescu? E unul dintre cei mai buni sportivi romîni la lupte greco-romane. Deşi are 29 de ani, la fel ca şi alţi sportivi de frunte, el a făcut primii săi paşi în sport tot în anii copilăriei. Incă de atunci îndrăgea mult sportul. Era pasionat la fel de mult după fotbal, volei, tenis de masă, atletism... Era nelipsit de la competiţiile sportive ce se organizau în şcoala lor sau între şcolile din oraş. Incă de atunci visa să ajungă un mare sportiv. Pe la vîrsta de 15 ani a abandonat însă aceste sporturi şi s-a apucat de box. Mama lui s-a necăjit mult atunci cînd l-a văzut venind pe Puiu acasă cu arcada spartă. N-a putut să-i spună decît atît.

— Vezi Puiule ce-ai păţit. De ce nu ţi-ai ales şi tu alt sport?

— Ce să-i faci mamă, dacă-mi place boxul.

Un an mai tîrziu însă Puiu a abandonat şi boxul, şi a început să se iniţieze în tainele luptelor greco-romane. Ore în şir şi le petrecea la antrenamente ascultînd întotdeauna îndrumările atente ale antrenorului. Dar timpul a trecut. Puiu a devenit utemist, a terminat liceul şi acum iată-l strungar la Uzinele Steagul Roşu din Oraşul Stalin.

Intr-una din zile Puiu şi-a luat rămas bun de la tovarăşii săi de muncă şi a plecat la Bucureşti.

Dumitru Pîrvulescu a cîştigat Medalia olimpică de aur

Fusese selecţionat în lotul olimpic. După luni de zile de pregătiri, împreună cu ceilalţi olimpici romîni a plecat la Roma. Acum, gîndurile iubitorilor de sport sînt îndreptate spre olimpiadă. Cei de la Steagul Roşu, ar fi dorit nespus de mult ca tovarăşul lor de muncă, strungarul Dumitru Pîrvulescu să fie şi la Roma tot atît de bun ca în uzină. Il ştiau dîrz şi neînfricat şi acest lucru îi făceau să creadă că Puiu va lupta cu multă ardoare pentru victorie. Primele întreceri şi primele succese. In fiecare întîlnire, în fiecare tur, Puiu învinge rînd pe rînd toţi adversarii lui, şi iată-l în a cincea zi de concurs — 31 august 1960 — în ultimul său meci cu redutabilul luptător italian Ignazio Fabra. Tribunele de la Basilica di Massenzio erau arhipline. La finală alături de miile de spectatori se aflau şi sportivii din lotul olimpic romîn.

Insufleţit de un fierbinte patriotism, Puiu s-a arătat şi de data aceasta un luptător excelent. Deşi, la al treilea meci în seara aceea, Puiu îi entuziasmează pe toţi. In urma unei dispute dîrze, juriul îl declară cîştigător. Pentru prima dată, noaptea tîrziu, la Basilica di Massenzio răsună Imnul Republicii Populare Romîne. Pentru prima dată în istoria jocurilor olimpice, un luptător romîn urcă pe cea mai înaltă treaptă a podiumului învingătorilor olimpici. Iată cum descrie acest moment impresionant ziaristul romîn Dan Gîrleşteanu prezent la întreceri. „...Medalia de aur pe care mulţi o şi vedeau prinsă pe treningul lui Fabra avea s-o poarte cel care într-adevăr a fost cel mai bun, sportivul nostru Dumitru Pîrvulescu. A fost în clipa aceea un entuziasm de nedescris...".

...Cred că fiecare dintre membrii delegaţiei noastre care s-au aflat în tribunele de la Basilica şi-au amintit în ceasurile acelea de după finale clipa cînd pentru prima oară am ascultat la Roma, în miez de noapte, Imnul nostru drag, de clipa cînd drapelul cu stema ţării noastre se înălţa pe cel mai înalt catarg.

RADU POPA

Ciclistul sovietic Kapitonov, campion olimpic proba de fond, şi italianul Trape, cîştigătorul medaliei de argint — imediat după terminarea cursei.

Lia Manoliu şi Ion Monea au cucerit medalii de bronz

In cadrul întrecerilor de atletism care continuă să se desfăşoare pe Stadio dei Centomilla, atleta noastră Lia Manoliu, aflîndu-se într-o formă excelentă a reuşit să arunce discul la 52,36 m cucerind în felul acesta locul III totodată şi medalia de bronz, prima medalie olimpică la atletism. In aceeaşi zi la „Palazzo dello Sport" s-au desfăşurat finalele turneului de box. Ion Monea singurul nostru pugilist rămas în întreceri, în urma unei lupte dîrze reuşeşte să cucerească medalia olimpică de bronz la categoria mijlocie.

Cutia cu scrisori

La redacţia noastră sosesc numeroase scrisori prin care cititorii ne trimit încercările lor literare în versuri sau proză.

Unele dintre ele, în special poeziile mai izbutite, au fost chiar publicate.

Vă amintim numai cîteva din ele: „Bucurie" de Şerban Petrovici, de la Şcoala medie nr. 23, Bucureşti, „Foc de tabără" de Angela Ursu, de la Şcoala medie mixtă „Aurel Vlaicu", „Partidului îi mulţumim" de Balada Anesia, de la Şcoala medie nr. 31, Bucureşti. Am putea să mai enumerăm încă multe, deoarece lista pionierilor a căror poezii au fost publicate în gazeta noastră e destul de mare.

Dar pentru că vouă, cititorilor, vă sînt desigur cunoscute, vi le amintim doar pe acestea, luate întîmplător din colecţia gazetei. În toate poeziile sosite la redacţie, pionierii au descris aspecte din viaţa nouă a patriei, întîmplări la care au participat direct, sau fapte pe care le cunosc bine din şcoala lor, din satul lor sau despre care au citit în ziare. Însă în toate cazurile, fapte care i-au emoţionat. Mulţi dintre cei ce învaţă meşteşugul versurilor dovedesc atenţie faţă de ritm, rimă, măsură, simt muzicalitatea şi frumuseţea limbii noastre şi încearcă să redea sentimentele lor în imagini artistice, urmînd exemplul poeţilor consacraţi şi al marilor înaintaşi reprezentanţi ai poeziei romîneşti. Respectînd dimensiunile şi ţinînd seama că este vorba de una dintre primele ei poezii, putem exemplifica cele afirmate cu o strofă din poezia „În satul meu natal" semnată de pioniera Elena Tărăşenie, de la Şcoala de 7 ani din Teiu-Vale, regiunea Piteşti: „In colectiva mea, e multă bucurie / Pe cîmpuri se munceşte şi rodul curge val / Şi chiuie văzduhul că mîine o să fie / O zi şi mai senină în satul meu natal".

Se întîmplă însă în unele cazuri, că micii începători se lasă furaţi de ideie, nesocotind ritmul, rima; măsura şi neîmbrăcîndu-şi ideia în imagine artistică. Atunci, bineînţeles că nu mai avem de-aface cu poezie. Se pot da şi din aceste cazuri cîteva exemple. Victor Horvath, ne trimite o poezie intitulată „Pacea" prin care încearcă să comunice cititorilor că pacea înseamnă fericire, libertate, primăvară şi că pentru pace sute de milioane de oameni luptă. Ideiea este frumoasă, bineînţeles, şi dacă ar mai încerca, credem că ar izbuti să ne trimită o poezie publicabilă. Însă nerăbdător, el a trimis-o în prima formă şi cum se întîmplă uneori, prima formă nu este prea reuşită. Iată o strofă: „Un cuvînt se aude-nzare. E cuvîntul „Pace" / Cuvînt rostit de atîta lume / Cuvînt rostit de atîta suflare. Tot astfel şi Ruxandra Botez, Doru Prunescu, Eugen Weil, Marinela Preduca, Elena Cîrticioiu şi alţii cărora le recomandăm întîi mai multă lectură şi aceasta foarte variată (nu numai versuri) mai multă atenţie la exprimare şi mai ales multă sîrguinţă, atît la învăţătură cît şi la scris.

M. LASTUN

N. Nosov

Aventurile lui Kliukvin

Tolea Kliukvin, elev în clasa a IV-a a Şcolii nr. 36, a ieşit din casa nr. 10 de pe strada Demianovskaia şi a pornit-o spre prietenul său Slava Ogonikov care locuia pe strada Lomonosovskaia nr. 14. Cei doi prieteni se înţeleseseră încă de aseară să se întîlnească astăzi dimineaţă pentru a juca şah. Amîndoi erau pasionaţi de acest joc şi erau în stare să joace de dimineaţa pînă seara.

Tolea era foarte grăbit, deoarece promisese să vină pe la ora zece dimineaţa şi acum era mult mai tîrziu. Neştiind să-şi organizeze treburile, el întîrziase pe acasă şi nu reuşise să iasă la timp. Afară de aceasta, aşa cum se întîmplă întotdeauna cînd te grăbeşti, s-a ivit şi pe drum o întîmplare care l-a întîrziat. Pe cînd trecea pe strada Kaşir, de după un gard, apăru deodată, o pisică neagră cu intenţia vădită de a-i tăia drumul lui Tolea.

Psst! Psst! — făcu Tolea şi ca s-o sperie, se aplecă jos, prefăcîndu-se că vrea să ridice o piatră.

Pisica într-adevăr, se sperie, dar în loc s-o ia înapoi, se repezi peste drum şi dispăru pe poarta curţii de pe cealaltă parte a străzii.

— Fir-ar să fie! — bîigui dezolat Tolea...

Se opri, neîndrăznind să-şi continuie drumul, şi căzu pe gînduri: Ce-i de făcut? Să scuipe de trei ori peste umăr şi să continue drumul, sau mai bine s-o ia pe o altă stradă? Privind în jur şi convingîndu-se că nu-l văzuse nimeni, hotărî să se întoarcă.

„Parcă s-ar putea schimba ceva dacă aş scuipa de trei ori, reflectă el. Din moment ce pisica mi-a tăiat drumul, degeaba... Deşi, la drept vorbind, poate că nici pisica aceasta neagră nu înseamnă nimic, totuşi, ducă-se în pustii. Nu mi-e greu să trec şi pe o altă stradă, că altfel, te pomeneşti că am ghinion".

Astfel gîndind, Tolea o luă înapoi, ajunse la casa lui, apoi o luă pe strada Demianovskaia, dar nu o mai luă şi pe Kaşir. De data aceasta el ajunse pînă la strada Lomonosovskaia fără să i se mai fi întîmplat ceva deosebit, şi văzu de departe, că din gangul casei nr. 14 iese un băiat. La început i se păru că băiatul seamănă perfect cu Slava Ogonikov, apoi că nu prea îi seamănă. Intre timp, băiatul se opri lîngă gang, gîndindu-se parcă la ceva, se întoarse cu spatele la Tolea şi porni în direcţia opusă.

— Bine, îşi spuse Tolea. Voi sui acum la Slava şi totul va deveni limpede. Dacă Slava este acasă, înseamnă că băiatul de pe stradă nu era el. Dacă nu este, înseamnă că băiatul era el.

Suindu-se cu ascensorul la etajul al patrulea, Tolea sună la uşa apartamentului nr. 31. Ii deschise uşa mama lui Slava.

— Dar Slava a plecat chiar acum, spuse ea. Nu l-ai întîlnit?

— Nu, adică l-am zărit de departe, dar am crezut că e alt cineva. Doar ne-am înţeles să mă aştepte.

— Te-a aşteptat mult, s-a supărat chiar că nu mai veneai. Apoi i-a telefonat Jenea Zaiţev şi Slava mi-a spus că se duce la el.

— Ce neserios este! Parcă nu m-ar fi putut aştepta puţin! — îşi spunea Tolea, coborînd pe scări, după ce se despărţise de mama lui Slava.

Ieşind în stradă el rămase pe gînduri, neştiind ce să întreprindă. Apoi, se hotărî să meargă şi el la Jenea Zaiţev, care locuia pe Şoseaua Zagorodnoie, destul de departe de strada Lomonosovskaia. Acum nu mai avea motive să se grăbească. Mergea, căscînd gura la tot ce întîlnea pe drum. Pe Bulevardul Suvorov se opri să se uite la nişte copii care învăţau să meargă cu o bicicletă de copil cu două roţi.

Erau patru copii dar nici unul din ei nu ştia încă să meargă cu bicicletă şi, de aceea, mai mult cădeau decît se plimbau cu ea. Trebuie spus însă că, a te plimba cu o astfel de bicicletă nu era tocmai uşor, deoarece, nu era o bicicletă obişnuită. Pe o bicicletă obişnuită cu două roţi se pedalează numai cît este nevoie pentru ca, bicicleta să ajungă la o viteză oarecare, după care, dacă pedalele se opresc, merge o vreme şi singură. Pe cînd la această bicicletă pedalele trebuiau învîrtite tot timpul. Chiar şi din deal, în vale, ele se învîrteau singure. Aceasta se explica, probabil, prin aceea că, bicicleta era de un sistem învechit. Copiii o căpătaseră de la un locatar din casa lor. După ce Tolea îi privi pe copiii care se rostogoleau mereu de pe bicicletă le spuse:

— Habar n-aveţi! Cine învaţă aşa să meargă cu bicicleta? In felul acesta o să vă rupeţi nasurile! Pe pantă se învaţă să mergi cu bicicleta.

— De ce pe pantă? — se mirară copiii.

— Pentru că, atunci cînd cobori pe o pantă, bicicleta merge singură, nu este nevoie să învîrteşti din pedale şi poţi să înveţi să ţii echilibrul. După ce înveţi să ţii echilibrul, atunci de-abia începi să înveţi să pedalezi. Dacă te apuci să înveţi şi una şi alta în acelaşi timp, n-ai să faci nici o treabă.

Unul dintre copii spuse:

— Să mergem mai departe pe bulevard, acolo drumul o ia la vale, adică e pantă.

Copiii alergară într-acolo, dar nici unul din ei nu avea curajul să coboare panta pe bicicletă.

— Fricoşi mai sînteţi, măi! — spuse Tolea. — Ia daţi-mi mie bicicleta şi am să vă arăt cum trebuie mers.

Tolea se sui pe bicicletă, îşi făcu vînt cu piciorul şi o porni la vale. El ştia oarecum să meargă cu bicicleta. Copiii se luară grămadă după el. Le încolţise chiar o oarecare frică, nu cumva Tolea o să fugă cu bicicletă cu tot. Intre timp bicicleta prinse viteză. Pedalele se învîrteau atît de repede încît Tolea nu mai prididea să le învîrtească cu picioarele. El fu nevoit să le lase în voia lor, dar pedalele continuau să se învîrtească şi-l loveau peste picioare. Atunci Tolea îşi întinse picioarele în lături şi continuă să zboare pe pantă cu o viteză ameţitoare. Deodată, zări în faţă nişte copii care se jucau în mijlocul bulevardului. Pentru a nu da peste ei, el fu nevoit să vireze într-o parte. Din fericire în gardul împrejmuitor al bulevardului era o portiţă. Tolea se strecură prin ea şi intră într-o curte. O traversă într-o clipă şi ajunse pe un maidan unde dădu cu roata dinainte peste un tub gros de fontă. Din cauza izbiturii sări în sus roata dinapoia bicicletei. Tolea se desprinse de şea, zbură cu picioarele în sus peste gard, ca un acrobat de circ şi căzu într-o ladă de gunoi din curtea vecină, lîngă gard.

Totul se petrecuse atît de repede încît Tolea nu şi-a putut da seama de felul cum ajunsese în ladă. In cădere el se agăţase de un cui bătut în capacul lăzii, rupîndu-şi cămaşa. Datorită acestui fapt viteza fusese oarecum redusă, iar afară de aceasta el căzuse pe o grămadă de gunoi moale, ceea ce atenuase puterea loviturii. Astfel accidentul nu a avut urmări grave, în afară de faptul că în ultimul moment, Tolea s-a lovit cu fruntea de peretele lăzii.

Revenindu-şi treptat, el îşi pipăi cu mîna fruntea şi i se păru că are o rană sau o zgîrîietură. Tamponîndu-şi fruntea cu batista, Tolea începu să se uite în jur, încercînd să ghicească unde se află.

Copiii care alergau după bicicletă, rămăseseră mult în urmă. Totuşi, ei putuseră observa cum Tolea o coteşte de pe bulevard şi intră pe poarta unei curţi străine. Intrînd şi ei pe aceeaşi poartă şi traversînd curtea, descoperiră bicicleta zăcînd pe sub gard. Văzînd că bicicleta nu le-a fost furată, iar băiatul a dispărut, copiii începură să alerge prin curte. Il căutau prin toate ungherele, strigînd:

— Băiatule! Băiatule!

Dar Tolea nu le răspundea. Copiii crezură că el nu a mai voit să se plimbe şi a plecat acasă. Ei îşi luară bicicleta şi ieşiră din nou pe bulevard.

Stînd în ladă, Tolea auzea cum strigau copiii, dar întrucît ei nu-l strigau pe nume, credea că e chemat altcineva. Scoţînd capul din lada de gunoi şi privind în jurul său, el putu în cele din urmă să-şi dea seama de locul în care se afla. Se înţelege, că nu ţinea nicidecum să-şi prelungească şederea într-un astfel de loc. Văzînd că zgîrietura de pe frunte nu mai sîngerează, el îşi puse batista în buzunar şi ieşi din ladă.

In faţa lui se vedea printre pomi o casă cenuşie, de cărămidă, cu un arc înalt în perete. Tolea se îndreptă spre acest arc şi trecu sub el în nădejdea că va ieşi în stradă, dar în loc de stradă, ajunse într-o altă curte.

(Va urma)

Tradus din „Pionerscaia Pravda" nr. 22/1960.

O VESTE BUNA

La 15 septembrie o dată cu începerea celui de al doilea festival internaţional al teatrelor de păpuşi şi marionete se deschide şi stagiunea teatrului „Ţăndărică".

La primul festival internaţional de la Bucureşti din anul 1958 Teatrul Ţăndărică s-a prezentat cu spectacolul „Mîna cu cinci degete" spectacol distins cu marele premiu „Medalia de aur". Pentru acest an colectivul teatrului a pregătit pentru voi o plăcută surpriză. Intîi un recital de fabule din literatura universală. Aici crîngul şi focul, vulpea şi corbul, leul şi şoarecele, acul şi suliţa sub măiestria artiştilor mînuitori prind viaţă şi exprimă sentimente profund umane. Apoi minunatul spectacol „Micul Prinţ" de Saint Exupery dramatizare de Letiţia Gîtză, interesanta povestire plină de înţelepciune a unui copil din altă planetă care întîlneşte un aviator în deşertul Saharei. In tot timpul desfăşurării acţiunii, micii spectatori trec pe rînd prin emoţii puternice şi satisfacţii spirituale.

R. Zola (micul prinţ) Dorina Tănăsescu şi Antigona Papazicopol cunoscuţi şi talentaţi artişti mînuitori vor însufleţi eroii povestirei, care prin vocea cunoscuţilor actori G. Calboreanu, artist al poporului, Eugenia Popovici, artistă emerită, Radu Beligan artist emerit şi a altor artişti vor nuanţa cele mai diferite stări sufleteşti. Păstrîndu-şi tradiţia şi însuşind experienţa celor peste 45 spectacole prezentate pînă acum, colectivul teatrului „Ţăndărică" format din peste 50 prieteni ai copiilor şi şcolarilor (ca şi ai tineretului şi vîrstnicilor) artişti mînuitori, pictori scenografi şi regizori, vor înregistra şi de această dată un valoros succes prezentînd pe scena teatrului prin intermediul păpuşilor episoade din viaţa oamenilor, comunicînd înălţătoare idei şi sentimente.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.61.00; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin",
Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.